

L'altra vida d'en Fèlix Suau

Francesc Miralles

Que el sol hagi sortit per l'horitzó milions, bilions de vegades, no garanteix que ho faci demà. Estem acostumats a que les coses siguin d'una determinada forma, però també podrien ser de qual-sevol altra.

I si no, digueu-li a en Fèlix Suau, que havia viscut quinze anys de manera prou normal fins que un matí, en rentar-se la cara, li va passar una de ben grossa. Doncs en eixugar-se amb la tovallola ja no era ell sinó algú altre.

Fins llavors s'havia conegut com un noi més aviat lletjot, amb el cabell negre arrissat i la pell envaïda per l'acne. Però, tot d'una, va veure al mirall que aquell rostre no era el d'ell, sinó el d'un home barbut i caragròs d'uns cinquanta anys.

Primer va pensar que allò era un somni, d'aquests en els que et sembla que et llesves, quan en realitat segueixes dormint i t'has de llevar per segona vegada. Però no era el cas.

Una altra possibilitat —molt més remota— era que fos defecte del mirall, pensament que el va fer córrer fins a l'habitació dels pares, on n'hi havia un de cos sencer. Allà va comprovar que, tot i que el seu cos era el mateix, l'aigua —potser massa calenta— li havia esborrat la cara canviant-la per la d'aquell home refet i pelut que li era totalment estrany.

I, tanmateix, en Fèlix seguia sent en Fèlix. Bé que era conscient del que li havia passat... i no li feia gens de gràcia.

«Hauré d'anar a un metge», es deia

mentre baixava les escales. Però llavors va pensar que devia tenir un aspecte ben ridícul, vestit amb texans i vambes, i aquell rostre tan seriós. Volia passar desapercebut fins que esbrinés quin era el problema. Per tant, va pujar de nou a casa i va mudar-se amb un pantaló i una americana del pare —que tenia la seva talla—, a més de les seves millors sabates.

En tornar-se a contemplar al mirall, va notar que alguna cosa fallava. Ho va arreglar amb una corbata blau turquesa i va sortir al carrer com un llamp.

«Quin metge es consulta en aquests casos?», es preguntava. «Un psiquiatra?». No era cosa de psiquiatres, perquè en passar-se la mà per la barba va comprovar que era dura i rasposa, i per tant, real. «Un cirurgià plàstic?». Potser sí que aquest li podria retornar el rostre d'antuvi. Li hauria de portar una fotografia perquè el refés, però a més calien diners, moltíssims diners, i ell estava més pelat que una rata.

La cosa era que havia d'arreglar aquell embolic com fos abans que tornessin els pares, que eren fora el cap de setmana. Segur que no el reconixerien i trucarien la policia prenent-lo per un lladre.

Tampoc podia reprendre així les classes a l'institut, que començaven la setmana següent. Podia colar com a professor de mates, però no com al Fèlix Suau que seia a la darrera fila i s'encantava amb les noies de la primera.

En passar a l'altra vorera es va trobar amb la primera sorpresa del dia —perquè que et canviïn la cara no és una sorpresa, és una putada—, ja que un home amb ulleres d'or i maletí el va aturar:

—Senyor Armengol!

«Així que sóc l'Armengol, ara» va pensar en Fèlix, i va dissimular per no contrariar-lo.

—Hola, hola —va contestar tot confós.

—No el vull entretenir. Però ja que ens em trobat, aprofitaré l'avinentsa per pagar-li. Així no caldrà que passi aquesta tarda pel seu despatx.

Tot seguit, va lliurar-li un sobre força gruixut que en Fèlix va acceptar assentint amb el cap. L'home de les ulleres d'or va donar-li un copet a l'esquena i després de dir-li, «Entesos doncs», va desaparèixer per una cantonada.

I en Fèlix Suau es va trobar en mig del carrer amb un sobre que, com va veure després, contenia més de mil euros —una barbaritat— amb els que no sabia què fer.

Es va guardar els diners a la butxaca interior de l'americana i va apressar-se a cal metge, el de tota la vida, per si podia treure l'aigua clara d'aquell desgavell.

En passar per una botiga de roba es va aturar per mirar-se al vidre. Era ben bé una altra persona: un home respectable amb un munt de calers a la butxaca i, sobre tot, molta confusió.

Fins ahir havia estat un noi poc agraït, que jugava al billar amb els amics i

HELLE THOMASSEN

passava les tardes a la platja escoltant el seu CD favorit. Era urgent, doncs, fer alguna cosa. Però en entrar a la consulta del doctor Miralvell va entendre que allà no trobaria la solució, ja que el metge el va rebre així:

—Què fa el reuma, senyor Armengol?

La seva intenció havia estat explicar-li el problema tal com raja, però en veure's confós per un altre pacient, va pensar que no se'l creuria i que era millor seguir-li el corrent. En Miralvell li va receptar una pomada i unes càpsules, a més de donar-li hora per a la setmana següent.

Novament lliure, en Fèlix va pensar que ja era massa tard per la partida de bi-

llar, que tenia lloc cada matí a una atrotinada sala de jocs. Tampoc anava guaranit per anar a la platja, ni duia el CD per escoltar música sota el sol de setembre.

Però abans que pogués decidir res, un taxi va frenar i el xofer va semblar conèixer-lo:

—Al Botafumeiro, senyor Armengol?

No va dir que no, i el taxista el va dur a aquella marisqueria de la que només sabia que tot valia un ronyó.

«És fàcil ser Armengol», pensava mentre l'automòbil es feia pas entre el trànsit, «Et donen un munt de diners i vas a dinar a un restaurant de luxe sense ni haver de demanar-ho».

A la marisqueria li tenien una taula re-

servada i —renoi!— allà l'esperava una noia per caure de cul: rossa amb ulls verds i una gran piga enmig del front. De ben segur que era model o actriu.

—Bon dia, amor—el va saludar, fent-li un petó als llavis.

I en Fèlix Suau es va posar vermell com un tomàquet, perquè les companyes de classe sempre li havien donat carabasses i ara tenia a la butxaca una *top model*. «És una xamba ser Armengol», va dir-se.

Però res és tan fàcil com sembla, perquè quan encara no els havien servit el primer plat, la noia li va clavar els seus ulls profunds —com si regirés el seu interior— i li va preguntar:

HELLE THOMASSEN

vament— se'l van endur a un bingo sense que pogués dir ase ni bèstia.

Allà va passar les quatre hores més avorrides de la seva vida marcant cartonets. La dona del seu amic —millor dit, de l'amic de l'Armengol— va cantar un parell de línies, cosa que no va impedir que tots plegats perdessin fins la camisa.

Per sort, el matrimoni estava tan ocupat vigilant vuit cartrons a l'hora que gairebé no hi va haver conversa, ja que l'haurien enxampat de totes totes. Segur que l'haurien pres per un farsant que pretenia suplantar el senyor Armengol amb alguna finalitat perversa.

Va refusar, per tant, la seva invitació d'anar a sopar al Club Marítim. Adduint que estava cansat, va acomiadar-se com va poder i va córrer cap a casa asfixiat pel fum i amb el cap com un timbal de tants números.

Però la cosa no havia d'acabar aquí, perquè quan era a dos metres del portal de casa seva, dos joves malcarats el van arraconar contra la paret i li van etzibar:

—Dona'ns tot el que portes!

I en Fèlix Suau va agrair al cel que s'haguessin salvat uns quants bitllets de la crema. Si no, de ben segur que hauria rebut de valent.

Amarat de suor per l'ensurt, va pujar els esglaons de casa seva de quatre en quatre i es va ficar al llit de pet.

Al matí següent va succeir un altre fet insòlit però a l'inrevés. Es va rentar la cara com a Armengol i l'aigua li va retornar el rostre granític d'en Fèlix Suau, que va saltar d'alegria en veure's tan lleig al mirall.

Va posar-se els texans i les vambes per anar a la sala de billars on l'esperaven els amics.

Però abans va passar una última cosa meravellosa. En arribar a un semàfor, va trobar a l'altra banda a l'Armengol, l'autèntic. Es va quedar mirant esbalaït l'homenot, que el va correspondre amb un somriure barrejat amb malenconia. I el noi va saber que, el dia abans, l'Armengol l'havia passat jugant al billar i escoltant música a la platja, sense ni cinc a la butxaca, ni reuma, ni models, ni bingo, ni atracaments.

I en posar-se verd va deixar l'home enrera i, arrencant a córrer, va exclamar: «Què fàcil és ser Fèlix Suau!».

—Ja ho has fet?

—El què? —va dir en Fèlix desconcertat.

—No et facis el babau. Li ho has demanat o no a la teva dona?

—Disculpa'm, però no sé de què em parles.

Amb un cop de mà, aquell àngel va llençar-li la copa plena de vi al damunt.

—Ja en tinc prou! —va cridar amb llàgrimes als ulls—. Parles de divorciar-te però en realitat ets un cagat i un mentider, com tants d'altres. Però amb mi no jugues més...

En Fèlix tremolava de cap a peus pensant com se'n sortiria d'aquella, ja que si no li donava una resposta satisfactòria li clavaria les urpes al coll.

—Vaig a netejar-me al lavabo —es va excusar.

I va escapar del restaurant comes ajudeu-me deixant la model palplantada.

Sense gana per dinar, va passejar amunt i avall fins a dos quarts de cinc de la tarda, quan va decidir entrar a un cinema. La pel·lícula anava sobre una missió a Mart que es torçava i els astronautes s'havien de quedar a fer vida al planeta vermell.

Distret amb aquella ximpleria, en Fèlix gaudia de la foscor que l'igualava als altres espectadors, dispensant-lo de ser Armengol. Però en acabar la sessió el seu goig se'n va anar en orris, perquè un matrimoni d'avançada edat el va reconèixer i —després de saludar-lo efusi-